

чели на всякъдѣ съ все сръдце, и направили голѣмо вълнение. Голѣмци ти, духовенство то, градове ти и университети ти се раздѣлили на партии; едни (най-вече сѣверна Германия) били откамъ Лютера, а други отъ камъ противници ти му. Той си ималъ за силенъ закрильникъ саксонскій курфиретъ Фридриха Мъдрий. По желание то на Фридриха, папа Львъ X се склонилъ да не вика Лютера въ Римъ да отговаря, а да се отсѣче тая работа въ Германия, и пратилъ единъ чиновникъ, който придумалъ Лютера да си мълчи и да не протака начената та прѣспирня. Нѣ противници ти на Лютера не мълкнали. Единъ отъ тѣхъ докторъ Екъ, много ученъ богословъ, повикалъ Лютера на явна прѣспирня (което било обичай на онова врѣме). Лютеръ приялъ покана та. Прѣспирня та (диспутъ тѣ) ставала въ Лейпцигъ прѣдъ много голѣмци, прѣдъ професори отъ разни университети и прѣдъ купове купове ученици. Тя се повтаряла 17 дни, и се косновала до разни въпроси, най-много до папска та власть, до чисти-лиште то и до проштаване то на грѣхове. Всяка отъ двѣ тѣ страни си мислили, че са побѣдили, и се разишли оште пѣ-голѣми врагове. Слѣдъ това Екъ изработилъ въ римъ, та папа та издалъ папско писмо (булла), съ което заповѣдвалъ да се изгорятъ съчинения та на Лютера като еретически, и го плашилъ, че ште го прокълне, ако се не покае. Това папско писмо приковавали на стѣни ти, и въ нѣкои градове нанстина били изгорени отъ съчинения та на Лютера; нѣ въ Лейпцигъ хвърлили каль на писмо то. А въ Витенбергъ Лютеръ, заедно съ професори ти и ученици ти, излѣзълъ извънъ градъ тѣ, и изгорилъ папско то писмо съ нѣкои книги отъ каноническо (сир. църковно) право (1520). Така той тържественно се отдѣлил отъ католическа та црѣква. Това било наскоро слѣдъ смъртъ та на Максимилиана I, когато Фридрихъ Мъдрий билъ намѣстникъ или викария царскій прѣди да се избере новъ